2 143

Ілюстрована Шевченківська Бібліотека
№ 14.

Москалева Криниця.

Price 5 cents

З 1 малюнком і портретом

Накладом „Канадийского Фармера“
852 MAIN STREET, WINNIPEG. CANADA

Ілюстрована Шевченківська Бібліотека
№ 14.

Москалева Криниця.

Price 5 cent

З 1 малюнком і портретом.

B. Links,
P. O. Box No. 6,
Sioux Lookout, Ont., C

Накладом „Канадийского Фармера."
852 Main Street, Winnipeg, Canada.

Т. Шевченко

Москалева криниця.

(По першому рукопису.)

„Не варт, їй-Богу, жить на сьвітї!...”
— „То йди топись!” — „А жінка, дїти?”
— „Отто-ж то бачиш, не бреши!
А сядь лишень та напиши
Отсю бувальщину! то може
Інако скажете, небоже.
Пиши оттак: Було
Село...
Та, щоб не лїзти на чужину,
Пиши: у нас на Украïнї.
А в тім селї вдова жила,
А у вдови дочка була
І син семилїток.
Добро мавши дїток
У розкошї, — хвалиш Бога;
А вдові убогій
Мабуть не до його
Бо залили за шкуру сала.
Трохи не пропала:
Думала в черницї,
Або йти топить ся, —
Так жаль маленьких дїток стало:
Звичайне мати, що й казать!
Та може снив ся таки й зять,
Бо вже Катруся підростала:
Чи вже їй вік продївувать,
Зносити брївоньки нї-за-що?...
Нї, дївонька вона не та!

„Таки-ж у тім селї трудящий
(Бо всюди сироти — ледащо)
У наймах виріс сирота,
Неначе батькова дитина.
То сяк, то так,
Придбав сїрома грошенят,
Одежу справив, жупанину,
Та нї відсїль і нї відтіль,
На ту сирітську копійчину,
Купив садочок і хатину;
Подякував за хлїб, за сіль
І за науку добрим людям,
Та до вдовівни на-впростець
Шелесть за рушниками!
Не торгувались з старостами
(Як те буває меж панами),
Не торгувавсь і пан-отець,
Усїм на диво та на чудо!
За три копи звінчав у будень...

„Просохли очи у вдови.
Оттак-то, друже мій, живи, —
То й весело на сьвітї буде,
І буде варт на сьвітї жить,
Як мати-меш кого любить.
Хоч кажуть от-ще що, небоже:
„Себе люби, то й Бог поможе!"
А доведеть-ся умирать?
Здихать над грішми? Нї, небоже!
Любов — Господня благодать!
Люби ж, мій друже, жінку, дїток,
Дїли з убогим заробіток,
То легше буде й зароблять!
Спочинем трохи, поговорим...
Що? ярина ще не зійшла?"

2. — „Та де та ярина взялась?!
У мене ще на жито орють.
Оттим-то й ба, що живете
Відколи, дядьку, а не чули;
А може й чули, та забули:
Журнал дрюкують..."

1. — „Те! те! те!”

2. — „Та що ви думаєте, польський,
Або „Хазяїн” той московський?
Не та ловись! журнал „Ревю”!
Чи те „Ля-мод”, купив для Паші
Торік в Ромні...”

1. — (Нишком.) „Так от-як наші!
Не чув, як на сьвітї живу!...”

2. — „У самому тому журналї
Моя Пашета начитала,
Як Нїмцї сїяли траву,
А потім вижали серпами!
І все написано стихами,
Та не такими, як у нас...”

1. — „Як-би ти, брате, свинї пас,
За слово вибачай...”

2. — (Мов не чує.) „Гей, хлопче!
(Ходить, посвистує, а потім співає:)
„Хлопче, молодче,
З карими очима!
На-що тобі жінка?
Камінь за плечима!”

1. — „Та годї вже тобі співать.”

2. — „Що? може хочете кінчать?
А я, признать ся, думав теє...”

1. — „А я так думаю инеє,
Що випємо, та поснемо,
А там і ладу не дамо;
Сїдай лиш, та пиши, небоже,
Та кончимо, як Бог поможе!”

(II).

„Одружились небожата,
Дивувались люде:
Як-то вони, ті сироти,
Жить на сьвітї будуть?
Минає рік, минув другий,

B. Links, P. O. Box No. 6, Sioux Lookout, Ont.

Знову дивувались:
Де в тих сиріт безталанних
Добро теє бралось?
І в коморі, і на дворі,
На току й на ниві,
І дїточки, як квіточки,
Й самі чорнобриві:
У жупанах похожають,
Старців закликають
На обіди, а багаті —
То й так не минають.
Не минали себелюби,
Та все жалкували,
Що сироти таким добром
Старців годували:
„Коли гниє, то спродали б:
Адже-ж у їх дїти!...”
Ось слухай же, що то роблять
Заздрощі на сьвітї
І ненатля голодная!
Ходили, ходили,
Поки в-ночі, жалкуючи,
Хату запалили.
Нехай би вже були непевні
Які вельможі просьвіщенні:
То і не жаль було б; чи так?
А то сїрісїнький сїряк
Оттак лютує! — Тяжко, брате,
Людей на старість розпізнати,
А ще гірше — з-за молоду
Гадину кохати.
Очарує зміїними
Карими очима...
А пек тобі! забув, дурню,
Що смерть за плечима?

„До стебла все погоріло,
І дїти згоріли,
А сусїди, і багаті
І вбогі, радїли.
Багатії, бач, радїли,
Що багатчі стали,

А вбогії тому раді,
Що з ними зрівнялись!
Посходились жалкувати,
Жалю завдавати,
„Шкода, шкода! як-би знатьтя,
Копійчину б дбати,
То все б таки воно не так...
А що пак, Максиме?
(Бо його Максимом звали)
Попродай скотину,
Та ходи до мене в наймы:
Що буде, те й буде!
Будем знов чумакувати,
Поки вийдем в люди,
А там знову...” Подякував
Максим за пораду.
— „Побачу ще, як там буде;
Коли не дам ради,
То тогдї вже певне треба
Іти в наймы знову.
Де то моя Катерина,
Моя чорноброва?!...
Вона мене все радила,
І тепер порадить...”
Та останняя ся рада
На віки завадить.
Воли твої і корови
Разом поздихали,
А Катруся з москалями
Десь помандрувала.”

(III.)

„Тепер оттак пиши, небоже:
Максим подумав, пожурив ся,
А потім Богу помолив ся,
Промовив двічи: „Боже, Боже!”
Та й більш нїчого.
Од цариці
Прийшов указ лоби голить.
„Не дав вдовиці утопить ся,
Не дам же й з торбою ходить!”

Сказав Максим, і ґрунт покинув,
Бо вдовиного, бачиш, сина
В прийом громада повезла.
Такі то темнії дїла
Творять ся нишком на сїм сьвітї!
А вас, письменних, треба б бити,
Щоб не кричали: „ах, ах, ах!
Не варт, не варт на сьвітї жити!"
А чом пак темні не кричать?..."

2. — „Хиба-ж живуть вони і знають,
Як ви сказали, благодать,
Любов?..."

1. — „Що, що? не дочуваю!..."

2. — „Вони, кажу вам, прозябають,
Або, по вашому, ростуть,
Як та капуста на городї."

1. — „Оттак, по вашому; ну, годї-ж!
Нехай собі і не живуть...
А все, скажу таки: як хочеш,
А ви їм жить не даєте,
Бо ви для себе живете.
Заплющивши письменні очи."

2. — „Отже як будем так писать,
То ми й до вечера не кончим.
Ну, де той безталанний зять?"

1. — „Вернувсь вдовиченко до дому,
А зять пішов у москалї;
Не жаль було його нїкому,
Та ще й сьміялись у селї!
Отже, далебі, не знаю,
Чи вона верталась,
Катерина, до матери,
Чи такі пропала?
Була чутка, що стрижену
В Уманї водили
По улицях: украла щось, —
Потім утопилась.
Та все-то те, — знаєш, люде
Втоплять і задушать;

А може то така правда,
Як на вербі груші.
Знаю тільки, що про неї
І пісню проклали.
Я чув тогді, на досьвітках
Дівчата співали:
„Шелесть, шелесть по дубині,
Шапки хлопці погубили;
Тілько наймит не згубив,
Удовівну полюбив...”
Соромітна... нехай їй лихо!

(IV.)

„Минали лїта тихо-тихо
(Оттак пиши), і за гріхи
Карались Господом Ляхи,
І пугав Пугач над Уралом.
Пиїти в одах вихваляли
Войну й царицю, — тілько ми
Сидїли нишком, слава Богу!

Після великої зими
Вернув ся і Максим безногий:
В походї, каже, загубив,
Та срібний хрестик заробив.
Чого він придибав? нема в його хати,
Нї сестри, нї брата, нїкого нема.
Чого-ж він приплентавсь? а хто його зна!
Чи чув ти, що кажуть: легше умирати
Хоть на пожаринї в своїй сторонї,
Нїж в чужій в палатах! Чи чув ти? ба нї!”

2. — „Ей, дядечку! швидче будемо писати,
Бо хочеть-ся спати і вам, і менї.”

1. — „Зажурився москаль калїка:
Де йому подїтись?
Вдовиченко в пікінєрах,
Вдова на тім сьвітї!
До кого-ж він прихилить ся?
Де перезимує?

Уже осінь; незабаром
Зима залютує.
Нема йому в сьвітї долї:
Полинула в поле...
Попросив ся зимувати
До дяка у школу,
Бо таки й письма, спасибі,
Москалї навчили.
І в косї був, бо й москалї
Тогдї, бач, носили
Сиві коси з кучерями
Усї до одного —
І борошном посипали,
Бог їх зна, длячого?
Максим таки, як письменний,
Було помагає
І на клирасї дякові,
І псалтир читає
Над покойними, й хавтури
З школярами носить,
А в Пилипівку сірома
Христа-ради просить.

„Нїчого, знай своє пиши,
Та перед людьми не бреши!
Хоч-би тобі лихе слово
Почув хто од його!
І талан і безталаньня —
Все, каже, од Бога.
Анї охне, нї заплаче,
Неначе дитина.
І собаки не кусали
Москаля Максима.
А в недїлю або в сьвято
Мов причепурить ся,
Шкандибає на вдовину
Пустку подивить ся.
Сяде собі у садочку,
І вдову згадає,
І за її грішну душу
Псалтир прочитає.
Катерину „о здравії"

Москаля вже неживого
Найшли в балці дїти

Тихенько помяне,
Утре сльози: „все од Бога!"
Й веселенький стане.
А в Петрівку і в Спасівку
Не спочине в школі,
Бере заступ і лопату,
Шкандибає в поле.
І край шляху, при долині —
Отже не вгадаєш,
Що каліка виробляє?
Криницю копає!
Та й викопав. На те лїто
Криницю сьвятили —
На самого Маковія,
І дуб посадили
На прикмету проїзжачим;
А на друге лїто
Москаля вже неживого
Найшли в балці дїти
Коло самої криниці:
Вийшов подивить ся
Остатнїй раз сїромаха
На свою криницю.

„Громадою при долині
Його поховали,
І долину і криницю
На память назвали
Москалевою. На Спаса,
Або Маковія
І досї там воду сьвятять,
І дуб зеленїє.
Хто йде, їде, не минають
Зеленого дуба:
В холодочку посїдають
Та тихо, та любо,
Пючи воду погожую,
Згадують Максима...

Оттак живіть, недоуки!
То й жить не остине."

1847.
Орська крїпость.

МОСКАЛЕВА КРИНИЦЯ.

(Я. Г. Кухаренкові на память 7. цьвітня 1857. р.)

Не на Вкраїні, а далеко,
Аж за Уралом, за Елеком,
Старий недобиток варнак
Менї росказував оттак
Про сю криницю москалеву;
А я, сумуючи, списав,
Та ритму нищечком додав,
Та невеличку і дешеву
(Звичайне, крадене!) зобгав
Тобі поему на спомини,
Мій друже щирий, мій єдиний!

I.

Після Великої зими,
За Катерини за цариці,
Москаль ту викопав криницю;
А як він викопав, то ми
Отсе й роскажемо в пригоді,
А ви записуйте! Не шкодить
Такую річ і записать,
Бо се не казка, а билиця,
Або бувальщина, сказать.

Оттак пишіть: була криниця...
Нї, не криниця, а село —
Пишіть! — давно колись було
Межи садами, при долинї,
Таки у нас, на Украïнї,
Було те божеє село.
В селї тому вдова жила,
А у вдови дочка росла
І син малолїток.
Добре мати дїток
Багатому: хвалить Бога
В розкошах; а вбогій
Вдові не до того
(Бо залили за шкуру сала,

Трохи не пропала) —
Думала іти в черниці,
Або утопить ся.
Так жаль маленьких дїток стало
(Звичайне, мати! що й казать!),
Та може ждав ся таки й зять,
Бо вже Катруся підростала
(Катрусею вдовівна звалась) —
Чи вік же їй продївувать,
Зносити брівоньки нї-за-що?
Хиба за те, що сирота?
А красота-то, красота!
Мій Боже милий! А трудяще,
А чепурне, та роботяще,
Та тихе. Бач, і сирота,
А всїм була на-вдивовижу.
Бувало, вигляне із хижі,
Як тая квіточка з роси,
Як теє сонечко з-за хмари:
Весь похолону, неживий
Стою, бувало...
Анї кара,
Анї муки, нї кайдани,
Нїже лїта, сину,
Тії сили не втомили.
Оттак і загину,
Так і згину. Бо диви ся:
Смерти сподїваюсь,
А ридаю, мов дитина,
Як я нагадаю
Катерину. Слухай, сину,
Мій друже єдиний!
Слухай добре, та записуй,
Та на Українї,
Як Бог тебе допровадить,
То роскажи, сину,
Що ти бачив діявола
Своїми очима!...

II.

Так, бачиш, дївонька отта
Росла собі; і роботящий

(Бо всюди сироти — ледащо)
У наймах виріс сирота,
Неначе батькова дитина.
Отто-ж той самий сиротина
У наймах, сяк собі то так,
Придбав сірома грошенят,
Одежу справив, жупанину,
Та нї відсіль і нї відтіль
Купив садочок і хатину;
Подякував за хлїб, за сіль
І за науку добрим людям,
Та до вдовівни на-впростець
Шелесть за рушниками.
Не торгувались з старостами,
Як те бува з багатирями.
Не торгувавсь і пан-отець
(На диво людям та на чудо!):
За три копи звінчав у буденъ,
Без пихи, так, як довелось...
Оттут-то, голубе мій сизий,
Оттут-то й лихо почалось.

III.

Уже, либонь після Покрови,
Вертав ся з Дону я, та знову
(Бо я вже двічи посилав
До дївчини за рушниками)
Послать і в-третє міркував, —
Та з чумаками, та з волами
Як-раз в недїлю на весїльлє
До удовівни причвалав.
Пропало, все добро пропало,
Анї щітинки не зосталось!...
Пропав і я, та не в шинку,
А на „кобилї"... На віку
Всї люде бачать лихо, сину;
Але такого, мій єдиний,
Такого лютого нїхто,
Нїхто і з-далека не бачив,
Як я, лукавий! А тим часом
Просохли очи у вдови;
Неначе в Бога за дверима,

У зятя та в сина
Стара собі спочиває,
А на Катерину,
На дитя своє єдине,
Тілько поглядає.
А я в шинку з пяницями
Душу пропиваю, —
Та й пропив! Запродав душу,
І душу і тїло:
Тїло катові, а душу...
О Боже мій милий!
Хотїло ся б жить на сьвітї,
Та ба! треба вчитись,
Ще з-малечку треба вчитись,
Як на сьвітї жити,
А то бити-муть, та й дуже!...
Не знаю, мій друже,
Чи сатана лихо коїв,
Чи я занедужав,
Чи то мене злая доля
Привела до того!
Таки й досї ще не знаю,
Не знаю нїчого;
Знаю тілько, що тверезий
(Бо вже анї вина,
Нї меди, нї оковита
Не пили ся, сину!)...
Оттаке-то сподїялось!
Вмер батько і мати,
Чужі люде поховали,
А я, мов проклятий
Той Іуда, одринутий
І людьми і Богом,
Тиняю ся, ховаю ся, —
І дійшло до того,
Що я, в-ночі підкравши ся,
Максимову хату
(Бо його Максимом звали,
Вдовиного зятя)
Запалив! Згоріла хата,
А душа проклята
Не згоріла; моя душа,

Мій друже, мій брате,
Не згоріла, а осталась,
Тліє, й досі тліє.
І коли вона зотліє,
Коли одпочине?
Сьвятий знає...

IV.

З переляку
Вмерла Катерина;
А Максим на пожарище
Та на попелище
Подивив ся: нема ради!
Тілько вітер свище
У димарі та в комині...
Що тут в сьвітї дїять?
І що тепер йому почати?
Подумавши, перехрестивсь
Та й знов пішов у наймити
Голодні злиднї годувати.
Вдова осталась не сама,
А з сином парубком; женити
Його збиралась в осени.
Аж гульк! од матушки-царицї,
Таки із самої столицї,
Прийшов указ — лоби голити;
Се в перший раз такий указ
Прийшов з Московщини до нас,
Бо на Вкраїнї в нас бувало
У козаки охочі йшли,
А в пікинєри вербували,
Та теж охочих. На селї
Зібрала ся громада радить,
Кого голить у москалї.

Порадили громадою,
Та сучого сина,
Вдовиченка ледащицю,
Забили в скрепицю,
Та й повезли до прийому.
Он-яке творить ся

На сім сьвітї, яка правда
У людей, мій сину!...
Така й досї, я думаю,
В нас на Украïнї;
Та другої і не буде
В невольниках-людях.

V.

„Нї вже," каже, „добрі люде,
Не так воно буде,
Оттак хиба!" Максим каже:
„Які з мене люде
У наймитах! Іду служить:
Нехай," каже, „вдовин син
Та не стане під аршин,
А я стану."

Із прийому
Вернув ся до дому,
До матери вдовиченко;
А Максим з прийому
Пішов собі у Москалї,
Помолившись Богу.
Менї полегшало, — а з чого,
З чого полегшало менї?
З того, що ворога не стало...
Якого-ж ворога, мій Боже!
Моя пекельная душа
Кого бояла ся? Максима!
Нї, не Максима, а когось,
Когось бояла ся проклята:
Люциперові служила
Та його й страшилась!

VI.

Через год отто, й велика
Зима наступила;
До зеленої недїлї
В байраках білїли
Снїги білі, — тогдї-ж отто

І Очаков брали
Москалі, а Запороже
Перше зруйнували.
Розбрело ся товариство...
А що то за люде
Були тії Запорожці!
Не було й не буде
Таких людей!

Під Очаков
Погнали й Максима;
Там-то його скаліčено,
Та й на Україну
Повернено з одставкою.
Бачиш, праву ногу,
Чи то ліву, підстрелено.
Менї не до того
Було тогдї: знову люта
Гадина впила ся
В саме серце, кругом його
Тричи обвила ся,
Як той Ирод. Що тут робить?
Не дам собі ради;
А Максимові кривому
Нїчого не вадить:
Шкандибає на милицї,
І гадки не має;
А в недїленьку сьвятую
Мундир надївае,
І медаль і хрест причепить,
І заплете косу
Та ще й борошном посипле...
(Я не знаю й досї,
На-що воно москалї ті
Коси заплїтали,
Мов дївчата, та сьвятеє
Борошно псували?
На іграшку, я думаю,
Так собі, аби-то!)
Отто-ж було, мов ґенерал,
Максим сановито
Прибереть-ся у недїлю,

Та й пошкандибає
У храм божий; на криласї
Стане та й співає
З дяком таки, а то возьме
Та ще й прочитає
Апостола серед церкви
(Вивчив ся читати
У москалях). Непевний був
Максим оттой, брате,
А трудящий, роботящий,
Та тихий до того,
Та ласкавий. Було тобі
Нїже а нїкого
Не зачепить нїже дїлом,
Нїже яким словом.
„І талан і безталаньнє —
Все", каже, „од Бога,
Вседержителя сьвятого,
А більш нї од кого."
Преблагий був муж на сьвітї
Максим оттой, сину;
А я, а я — не вимовлю,
Моя ти дитино! —
Я... вбив його!... Пострівай лиш,
Трохи одпочину,
Та тогдї...

VII.

Так ти кажеш,
Що бачив криницю
Москалеву? що ще й досї
Беруть з неї воду?
І хрест, кажеш, коло шляху
І досї Господнїй
Стоїть собі на роздольлї...
А не росказали
Тобі люде там нїчого?
Вже повимирали
Тії люде, мої сьвідки,
Праведнії люде;

А я й досї караю ся,
І каратись буду
Й на тім сьвітї...

Ось послухай,
Доводить до чого
Сатана той душу нашу:
Як не схаменеть-ся
Та до Бога не вернеть-ся,
То так і ввіпєть-ся
Пазурами в саме серце...
Ось слухай же, сину,
Про Максима праведного!
Було не спочине
Нїколи він, а в неділю,
Або в яке сьвято,
Бере сьвятий псалтир в руки
Та й іде читати
У садочок (у садочку
Там, у хо́лодочку,
Катерину поховали)...
Отто-ж у садочку
За упокой душі її
Псалтир прочитає;
Потім собі тихисенько,
Тихо заспіває
„Со сьвятими", та й заплаче,
А потім помяне
„О здравії" тещу з сином, —
І веселий стане.
„Все од Бога," скаже собі:
„Треба вік дожити!"
Оттакий-то муж праведний
Був він на сім сьвітї.
А у будень, то він тобі
Не посидить в хатї,
Все нишпорить по надвірю.
„Треба работати!"
Було скаже по-московськи:
„А то, лежа в хатї,
Ще опухнеш." Та взяв якось
Заступ і лопату,

Та й пішов собі у поле
Криницю копати.
„Нехай," каже, „колись люде
Будуть воду пити,
Та за мою грішну душу
Господа молити."
Вийшов в поле, геть од шляху
У балку спустив ся,
Та й викопав при долині
Глибоку криницю
(Не сам один: толокою
Йому помагали
Й добрі люде приходили
Криницю копати).
І виложив цямриною,
І над шляхом в полї
Височезний хрест поставив:
Зо всього роздольля
Широкого було видно;
Се, бачиш, длятого,
Щоб знать було, що криниця
Єсть коло дороги,
Щоб заходили з криниці
Люде воду пити,
Та за того, що викопав,
Богу помолитись.

VIII.

А тепер уже — он бачиш,
Доходить до чого?
Що я стратить наміряюсь
Максима сьвятого...
Оттаке-то! А за віщо?
За те, за що Каїн
Убив брата праведного
У сьвітлому раї.
Чи то було у неділю,
Чи в якеє сьвято
(Слухай, сину, як навчає
Сатана проклятий!):
„Ходім," кажу, „Уласович,

На твою криницю
Подивитись!" — „Добре," каже:
„Ходїмо напить ся
Води з неї погожої."
Та й пішли обоє,
І відерце і віжечки
Понесли з собою.
От приходим до криниці —
Я перш подивив ся,
Чи глибока. „Власовичу!"
Кажу: „потруди ся
Води достать, я не вмію."
Він і нахилив ся,
Опускаючи відерце;
А я... я за ноги
Вхопив його, та й укинув
Максима сьвятого
У криницю...

Оттаке-то
Сотворив я, сину!
Такого ще не творилось
В нас на Україні,
Та й нїколи на створить ся
На всїм сьвітї, брате!
Всюди люде, а я один —
Діявол проклятий!...

IX.

Через тиждень вже витягли
Максима з криниці,
Та у балцї й поховали;
Чималу каплицю
Поставили громадою,
А його криницю
Москалевою назвали...

От тобі й билиця
Про криницю москалеву,
Страшная билиця.

А я.. пішов у гайдамаки
Та на Сібірі й опинивсь
(Бо тут Сібір була колись),
І пропадаю, мов собака,
Мов той Іуда... Помолись
За мене Богу, мій ти сину,
На тій преславній Україні,
На тій веселій стороні —
Чи не полегшає менї?...

Новопетровський форт, 16. V. 1857

Найновійший і найпрактичнійший

РУСЬКО-АНГЛІЙСЬКИЙ ЛИСТІВНИК

або підручник до писання листів в обох язиках — руським і англійським — в справах промислових, торговельних і т. п.

З залученем взірців ріжних урядових писем, приписів почтових правил етикети (товариських приписів) щоденного життя, контрактів, оголошень, векслів (нотів), правних приписів що до видавання векслів, приповідок і діялектів (жарґон) руських англійських і т. п.

Отсей підручник є призначений особливо до ужитку Українців в Канаді і Сполучених Державах Північної Америки, застосований до потреб і условин їх життя. Того рода листівник є конечно потрібний для Українців в кореспонденції (писаня листів з Англійцями і на відворот). Уложив М. Б. Ясенівський, 288 сторін. Ціна одного примірника ..... 75 ц.

В оправі коштує $1.00

ПОРАДНИК ДЛЯ ЗАЛЮБЛЕНИХ

або як писати любовні листи і поучене як поводитись в часі кохання, з додатком любовних віршів, промов, та желань на шлюб. Ціна ..... 35 ц.

ЛЮБОВНІ КАРТКИ з красними українськими любовними віршами, 12 штук 50 ц., 25 штук $1.00.

ПРОМОВИ І ДЕКЛЯМАЦІЇ на хрестинах, заручинах і весілю. Ціна одного примірника ..... 10 ц.

Буквар для українських шкіл 25

Читанка для публичних шкіл, ч. II. 39

Методична граматика української мови 40

Історія біблійна, з образками 50

Пишіть по катальоґ книжок на адресу:

Ruska Knyharnia

848-854 Main Street - - - Winnipeg, Canada

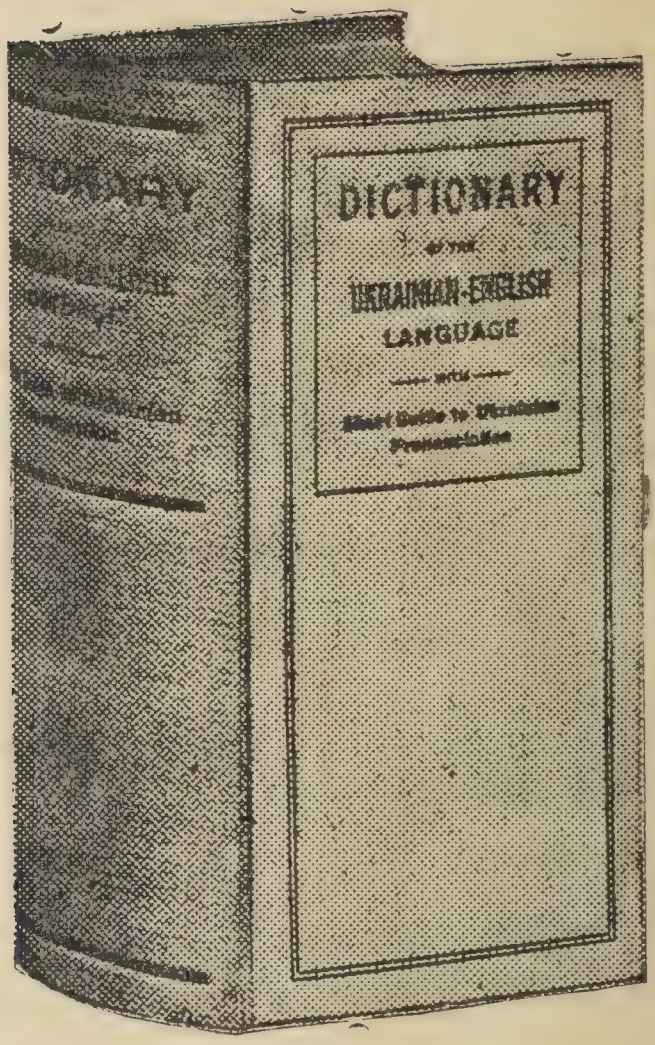

ПЕРШИЙ І ОДИНОКИЙ ТОГО РОДА

УКРАЇНСЬКО-АНГЛІЙСЬКИЙ СЛОВАРЕЦЬ

що обнимає 1600 сторін друку, **з повною граматикою, азбукою друкованою і писаною, — і, — що найважнїйше, — З вимовою англійських слів.**

Се є перше таке видане в українській мові.

Словарець сей є конечно потрібний для кождого **Українця. Видавництво не жалїло висипати суму гроша на те, щоби словар відповідав вимогам нашої суспільности. Щоби скоро знайти потрібне слово, на те є поазбучний реджістер так в українській як і англійській части. Ціна його є $2.00**

Пишіть по катальоґ книжок і музичних інструментів:

Ruska Knyharnia

848-850 Main St. Winnipeg, Man.

Образи народні.

Нераз вже були на Україні образи українські і картки, але не було ще таких, які власне тепер можна набути

В РУСЬКІЙ КНИГАРНІ.

Гляньмо наперед на образи!

Се два прекрасні, великі образи: ПЕРШИЙ — се славний малюнок українського артиста-маляра п. Івасюка:

ВЇЗД БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ДО КИЄВА;

а ДРУГИЙ — се славний малюнок українського артиста-маляра п. Красїцького:

За тими обома образами великий попит був не лише в старім краю, але і в Канадї, і в Америцї, одначе тепер з причини війни тяжко їх спровадити зі старого краю. Та удало ся українському Бюрови в першій американській фірмі в Ню Йорку виконати пречудні репродукції тих образів у такій великости як були в старім краю на найлїпшім, тривкім, картоновім папери. Репродукції виконано так званим »сьвітло-друком«, що виглядають наче оригінали.

ВЕЛИЧИНА ОБРАЗІВ ТАКА: високі на 28 цалїв, а довгі на 22 цалї.

ЦЇНА (ВЖЕ З ПЕРЕСИЛКОЮ) ЗА ОДИН ОБРАЗ $1.50; ЗА ДВА ОБРАЗИ $2.50.

Сї образи можуть бути прикрасою галь і приватних кімнат. Надають ся навіть до прикрас галь підчас концертів і сьвят Шевченківських.

Тарас Шевченко	50ц.
Іван Франко	50ц.
Богдан Хмельницький	50ц.
Іван Котляревський	50ц.
Михайло Павлик	50ц.
Михайло Павлик	50ц.
Найбільші Сини України	25ц.
Мирослав Сїчинський	25ц.

Ruska Knyharnia

848-850 Main St. Winnipeg, Man.

B. Links, P. O. Box No. 6, Sioux Lookout,

Про полові справи.

Книжочка лїкарська котру кождий повинен перечитати і научити ся дечого пожиточного для свого житя. — Ся книжка кождому придатна. — Цїна..... 30ц

Порадник Лїкарський. — Цїна..... 20ц

З Житя Первісного Чоловіка і Сучасних Дикунів. — В. Лупкевич. — Переклала Олена Охримович-Залїзнякова. — З 23 рисунками в текстї.

Вже сам заголовок книжки каже сподївати ся, що говорить ся там про дуже цїкаві річи, бо і хтож не цїкавий знати, як жили наші прародичі або й теперішні дикі люди, про яких такі дива кождий чує ще в дитинстві. Книжочка поділена на трийцять розділів, а в кождім з них говорить ся про якусь иншу сторону житя наших поселенців або теперішних дикунів. До кождого розділу додано кілька образків, які поясняють ще лїпше то, що написане. — Цїна 25ц

Житє. — Написав Гнат Хоткевич.

Книжочка не велика, написана однак дуже цїкаво і легко. — Що таке житє? Питанє легке а так трудно на него відповісти. А преціньнема місця на земли, де би не було вїякого житя. Чи підете на далеку північ, в царство вічних снїгів та ледів, чи до згорілих під сонцем пустинь полудня, де на тисячі миль нема каплї води, чи підіймете ся на високі, найвисші на земли гори, чи спустите ся на яку тілько можливо глубину — всюда знайдете житє. — Питанє: що таке житє? — Цїна..... 15ц

Поміж Землею а Небом. — Написав Микола Чайковський.

Автор приступно розвідує про найважнїйший здобуток людського розуму, про завойованє людиною воздуха. На вступі дає загальні відносини про лїтанє взагалї: длячого одні сотворіня лїтають а другі ні, про воздух і воздушні тїла, як лїтають птицї, ріжні роди приладів до лїтаня. В кінци говорить про бальони і лїтаки себто машини до лїтаня. Численні ілюстрациї улекшуть зрозуміне прочитаного. — Цїна..... 10ц

Важнїйші Права Канади. — Зібрані для українських фармерів і робітників. — Цїна..... 35ц

RUSKA KNYHARNIA
848-850 Main St. Winnipeg, Man.

Ілюстрована Шевченківська бібліотека.

1. Причинна. З 2 малюнками і портретом.
2. Катерина. З 3 малюнками і портретом.
3. Тополя. З 1 малюнком і портретом.
4. Гайдамаки. З 15 малюнками і портретом.
5. Чернця Маряна. З 1 малюнком і портретом.
6. Утоплена. З 1 малюнком і портретом.
7. Гамалія. З 1 малюнком і портретом.
8. Сова. З 1 малюнком і портретом.
9. Єретик або Іван Гус. З 1 малюнком і портр.
10. Невольник. З 2 малюнками і портретом.
11. Наймичка. З 2 малюнками і портретом.
12. Відьма. З 1 малюнком і портретом.
13. Княжна. З 1 малюнком і портретом.
14. Москалева криниця. З 1 малюнком і портр.
15. Варнак. З 1 малюнком і портретом.
16. Титарівна. З 1 малюнком і портретом.
17. Марина. З 1 малюнком і портретом.
18. Сотник. З 1 малюнком і портретом.
19. Петрусь. З 1 малюнком і портретом.
20. Тарасова ніч. — Іван Підкова. — Перебендя. З 2 малюн. і портрет.
21. Русалка. — Як би тобі довело ся. З 2 малюнками і портретом.
22. Назар Стодоля. З 2 малюнками і портретом.
23. Збірник дрібних віршів. З 7 малюнками і портр.
24. Збірник дрібних віршів про Україну та козацтво. З 4 малюнками і портретом.

За всі разом..... $1.50.

Кождий свідомий Українець повинен знати
ІСТОРІЮ СВОГО КРАЮ.

Видавництво »Канад. Фармера« в порозумінню з Руською Книгарнею у Віннїпегу передрукувало старокрасне видане Проф. М. Грушевського

ІЛЮСТРОВАНУ ІСТОРІЮ УКРАЇНИ

в комплєті. Історія є популярна і зрозуміла для кождого. В старім краю випродано два виданя, тепер вже час щоби по 4-ох лїтах появив ся третий наклад. Є се величезна книга, має 516 сторін, 416 образків. — Ціна $3.00.

Замовленя висилайте на адресу:

Ruska Knyharnia

848-850 Main St. Winnipeg, Man.